

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **KARSPED, s.r.o.**, se sídlem Jaromírova 91, Jaroměř, zast. Dr. JUDr. Zámešnou, advokátem Advokátní kanceláře Bakeš & partneři se sídlem Na Příkopě 23, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, za účasti : **1) F. Ř., 2) A. Ř., 3) Občanské sdružení Dubeňák**, se sídlem Dubenec 181, 544 55 Dubenec, **4) B. T.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. září 2012, č.j. 15599/ZP/2012-4, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 25. 6. 2012, č. j. OŽP/15236-2012/2456-2012/ott, kterým prvostupňový správní orgán povolil společnosti Vodní

zdroje Chrudim, spol. s r. o., podle § 14 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), geologické práce, tj. hydrogeologický průzkum spojený se zásahem do pozemků p. č. 922/9, 922/8, 922/5 a 863/21 v k. ú. Dubenec (dále také jen „předmětné pozemky“). Tyto pozemky se nacházejí v ochranném pásmu vodního zdroje D-2 Vilanice stanoveného rozhodnutím bývalého Okresního národního výboru v Trutnově ze dne 29. 9. 1988, č.j. Vod 235/2215/88-Km, a v ochranném pásmu vodního zdroje DJ-1 Dubenec stanoveného rozhodnutím bývalého Okresního úřadu v Trutnově ze dne 5. 1. 1996, č.j. 2272/95 ŽP-1/Jn. Vodoprávní úřad tímto rozhodnutím současně stanovil podmínky povolení a vypořádal se s námitkami účastníků řízení.

II. Obsah žaloby

Žalobce namítal, že byl na svých právech zkrácen, když jím napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí jemu předcházející, jsou nezákonná.

Vyjádřil přesvědčení, že správní orgán prvního stupně i odvolací orgán nesprávně posoudily otázku vztahu pásem hygienické ochrany a ochranných pásem vodních zdrojů a odvolací orgán se navíc v odůvodnění napadeného rozhodnutí s námitkami žalobce týkajícími se právě uvedené problematiky nikterak nevypořádal. V důsledku toho pak správní orgán prvního stupně i odvolací orgán dospěly k nesprávnému závěru ve věci samé.

Z ustanovení § 14 odst. 1 písm. c) vodního zákona dle žalobce vyplývá, že podmínkou pro vydání povolení podle tohoto ustanovení je:

- a) jedná se o geologické práce spojené se zásahem do pozemku a současně
- b) dotčený pozemek se nachází v záplavových územích nebo v ochranných pásmech vodních zdrojů.

K podmínce uvedené pod písm. a) žalobce konstatoval, že provedení hydrogeologického průzkumu na předmětných pozemcích pomocí průzkumných vrtů je geologickou prací spojenou se zásahem do pozemku. Podmínka uvedená pod písm. a) je tedy v daném případě splněna.

K podmínce uvedené pod písm. b) konstatoval, že předmětné pozemky, na nichž má být prováděn hydrogeologický průzkum, nejsou pozemky v záplavových územích, ani pozemky v ochranných pásmech vodních zdrojů. Podmínka uvedená pod písm. b) tedy není v daném případě splněna.

Ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se totiž uvádí, že předmětné pozemky jsou v ochranném pásmu vodního zdroje D-2 Vilanice stanoveném rozhodnutím Okresního národního výboru v Trutnově, odborem vodního

a lesního hospodářství dne 29. 9.1988 pod č.j.: Vod 235/2215/88-Km, a vodního zdroje DJ-1 Dubenec stanoveném rozhodnutím Okresního úřadu Trutnov, referátem životního prostředí dne 5. 1. 1996 pod č.j.: 2272/95 ŽP-1 /Jn. Tento závěr potvrdil v napadeném rozhodnutí i orgán odvolací.

S prezentovaným závěrem správních orgánů však žalobce nesouhlasil a to z těchto důvodů:

- a) Rozhodnutím Okresního národního výboru v Trutnově, odborem vodního a lesního hospodářství, ze dne 29. 9.1988, č.j.: Vod 235/2215/88-Km, bylo podle ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), v tehdy účinném znění, stanoveno pásmo hygienické ochrany k zajištění vydatnosti, jakosti a zdravotní nezávadnosti vodního zdroje – vrtu D-2 o vydatnosti 16 l/sec s tím, že
1. pásmo hygienické ochrany 1. stupně je ohraničeno čtvercem 80 m x 80 m okolo vrtu;
 2. pásmo hygienické ochrany 2. stupně vnitřní je ohraničeno čtvercem 160 m x 160 m okolo vrtu;
 3. pásmo hygienické ochrany 2. stupně vnější je ohraničeno prostorem mezi vrtem na jihu a Zvičinským hřbetem podle zákresu v zákl. mapě ČSSR 1:50000 listy č. 03-44, 13-22.
- b) Rozhodnutím Okresního úřadu Trutnov, referátu životního prostředí, ze dne 5. 1. 1996, č.j. 2272/95 ŽP-1 /Jn, bylo podle ustanovení § 19 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), v tehdy účinném znění, stanoveno ochranné pásmo k ochraně vydatnosti, jakosti a zdravotní nezávadnosti vodního zdroje DJ-1 v tomto rozsahu:
1. pásmo hygienické ochrany 1. stupně na p. p. č. 530 v k. ú. Dubenec 10 x 10 m;
 2. pásmo hygienické ochrany 2. stupně vnitřní se nezřizuje;
 3. pásmo hygienické ochrany 2. stupně vnější je totožné s ochranným pásmem pro původní zdroj.

Ve vztahu k oběma vodním zdrojům uvedeným v napadeném rozhodnutí (vrty D-2 a DJ-1) bylo stanoveno pásmo hygienické ochrany podle ustanovení § 19 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), v tehdy účinném znění.

Zákon č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon z roku 1973“), byl s účinností od 1. 1. 2002 zrušen vodním zákonem. Podle přechodného ustanovení § 127 odst. 1 vodního zákona přitom platí, že *„Práva a povinnosti založené dosavadními právními předpisy zůstávají zachovány, nestanoví-li tento zákon jinak.“* Ve vztahu k ochranným pásmům stanoveným podle ustanovení § 19 vodního zákona z roku 1973, pak vodní zákon neobsahuje žádné výslovné přechodné ustanovení typu *„Ochranná pásma stanovená podle dosavadních právních předpisů se účinností tohoto zákona považují*

za ochranná pásma vodních zdrojů stanovená podle tohoto zákona.“, tudíž ochranná pásma stanovená podle ustanovení § 19 vodního zákona z roku 1973, zůstávají beze změny zachována, aniž by vodní zákon tato ochranná pásma jakkoli transformoval do ochranných pásem vodních zdrojů podle vodního zákona.

Z uvedeného tedy dle žalobce vyplývá, že ochranné pásmo stanovené podle § 19 vodního zákona z roku 1973, není ochranným pásmem vodního zdroje podle vodního zákona, resp. konkrétně podle ustanovení § 30 vodního zákona.

Na této skutečnosti dle jeho názoru ničeho nezměnila ani novelizace vodního zákona provedená s účinností od 1. 8. 2010 zákonem č. 150/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. V ustanovení Čl. II. odst. 2 této novely vodního zákona se sice uvádí, že *„Ochranná pásma stanovená podle dosavadních právních předpisů se považují za ochranná pásma stanovená podle § 30 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. V případě změny nebo zrušení dosavadního ochranného pásma stanoveného podle dosavadních právních předpisů je nutné ochranné pásmo nově stanovit postupem podle § 30 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*“, nicméně ani toto přechodné ustanovení nepředstavuje žádnou transformaci ochranných pásem stanovených podle § 19 vodního zákona z roku 1973, do ochranných pásem vodních zdrojů podle vodního zákona. Toto přechodné ustanovení má význam pouze v tom smyslu, že touto novelou vodního zákona došlo ke změně způsobu stanovování ochranných pásem vodních zdrojů, kdy dosavadní způsob stanovování rozhodnutím byl nahrazen způsobem stanovování opatřením obecné povahy. S tím pak souvisí i citované přechodné ustanovení, podle něhož platí, že ochranná pásma stanovená rozhodnutím se od účinnosti této novely vodního zákona považují za ochranná pásma stanovená opatřením obecné povahy s tím, že v případě změny či zrušení ochranného pásma stanoveného rozhodnutím je nutné takové ochranné pásmo nově stanovit opatřením obecné povahy.

Své shora uvedené právní závěry podpořil žalobce odkazem na výklad Ministerstva životního prostředí, odboru ochrany vod, ze dne 22. 12. 2010, který se zabývá vztahem ochranných pásem (pásem hygienické ochrany) a ochranných pásem vodních zdrojů, a výklad Ministerstva životního prostředí, odboru ochrany vod, ze dne 22. 12. 2010, který se zabývá dopady zrušení Směrnice o základních hygienických zásadách pro stanovení, vymezení a využívání ochranných pásem vodních zdrojů určených k hromadnému zásobování pitnou a užitkovou vodou a pro zřizování vodárenských nádrží na pravomocná rozhodnutí o stanovení ochranných pásem, a na úryvek z komentáře k vodnímu zákonu, který odvolací orgán zmiňuje na straně 4 napadeného rozhodnutí.

Z výše uvedeného lze dle žalobce shrnout, že pokud jsou pásma hygienické ochrany stanovená rozhodnutím Okresního národního výboru v Trutnově, odborem

vodního a lesního hospodářství, ze dne 29. 9.1988, č.j.: Vod 235/2215/88-Km, a rozhodnutím Okresního úřadu Trutnov, referátu životního prostředí, ze dne 5. 1. 1996, č.j. 2272/95 ŽP-1 /Jn, ochrannými pásmy stanovenými podle ustanovení § 19 vodního zákona z roku 1973, nemohou tato pásma hygienické ochrany být ochrannými pásmy vodních zdrojů stanovenými podle ustanovení § 30 vodního zákona.

Výše citované ustanovení § 14 odst. 1 písm. c) vodního zákona se vztahuje na povolování činností – geologických prací spojených se zásahem do pozemku mimo jiné v ochranných pásmech vodních zdrojů. Jestliže však pásma hygienické ochrany stanovená rozhodnutím Okresního národního výboru v Trutnově, odborem vodního a lesního hospodářství, ze dne 29. 9.1988, č.j.: Vod 235/2215/88-Km, a rozhodnutím Okresního úřadu Trutnov, referátu životního prostředí, ze dne 5. 1. 1996, č.j. 2272/95 ŽP-1 /Jn, nejsou ochrannými pásmy vodních zdrojů stanovenými podle ustanovení § 30 vodního zákona, není k provedení geologických prací spojených se zásahem do předmětných pozemků, byť nacházejících se v pásmu hygienické ochrany, třeba povolení podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. c) vodního zákona, dodal žalobce.

K závěru žalovaného, že ochranná pásma stanovená podle vodního zákona z roku 1973, jsou ochrannými pásmy i za stávající úpravy, žalobce uvedl, že nikdy nezpochybňoval, že by pásmo hygienické ochrany stanovené podle vodního zákona z roku 1973, přestalo být v důsledku nové právní úpravy platným pásmem hygienické ochrany. Žalobce od počátku zdůrazňoval, že si je vědom existence pásma hygienické ochrany, nicméně argumentoval, že toto ochranné pásmo je pásmem hygienické ochrany stanoveným podle vodního zákona z roku 1973, nikoliv ochranným pásmem vodních zdrojů podle stávající právní úpravy, a proto není třeba povolení podle ustanovení § 14 vodního zákona pro provedení geologických prací na pozemcích nacházejících se v tomto pásmu hygienické ochrany.

Nutnost provedení geologických prací žalobce dle svého tvrzení nikdy nezpochybňoval, a to ani v odvolání, ani nikdy dříve. Z odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu je zřejmé, že jeho argumentaci uvedenou v doplnění odvolání ze dne 23. 8. 2012 žalovaný přesně nepochopil a řádně se s ní nevypořádal. Žalobce nikdy nenamítal neexistenci pásma hygienické ochrany, pouze argumentoval tak, že na toto pásmo hygienické ochrany nelze pohlížet jako na ochranné pásmo vodního zdroje stanovené podle stávající platné právní úpravy.

Dle žalobce měl tedy Městský úřad Dvůr Králové nad Labem žádost žadatele Vodní zdroje Chrudim, spol. s r.o. meritorně projednat a následně rozhodnutím zamítnout z důvodu, že této žádosti nelze z důvodů výše uvedených vůbec vyhovět, neboť žádostí požadované povolení není v daném případě vůbec třeba. Pokud tak správní orgán prvního stupně neučinil, měl tak učinit orgán odvolací formou změny rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobce závěrem uvedl, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, a navrhl proto, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Dle žalovaného je předmětem názorového sporu vzájemný vztah ochranných pásem dle ustanovení § 19 vodního zákona z roku 1973 a ochranných pásem vodních zdrojů dle ustanovení § 30 vodního zákona a s nimi souvisejících institutů vodního práva, jako je v daném případě institut „povolení k některým činnostem“ dle ustanovení § 14 vodního zákona.

Žalovaný uvedl, že námitku žalobce pochopil naprosto přesně a dle svého přesvědčení se jí poměrně podrobně v rozsahu nezbytném pro odůvodnění správního rozhodnutí zabýval na čtvrté a páté stránce napadeného rozhodnutí. Následně vyjádřil svůj právní náhled na věc.

Podle stávající platné právní úpravy vodního práva ochranná pásma vodních zdrojů stanovují vodoprávní úřady opatřením obecné povahy dle ustanovení § 30 vodního zákona. Institut ochranných pásem vodních zdrojů tak navazuje na ochranná pásma stanovovaná vodohospodářskými orgány dle ustanovení § 19 vodního zákona z roku 1973. Spojení „pásma hygienické ochrany“ používala také již zrušená Směrnice Ministerstva zdravotnictví HE51/79, která však ve svém § 1 výslovně uváděla, že pásma hygienické ochrany „se považují“ za ochranná pásma stanovená podle § 19 vodního zákona z roku 1973.

Jak ochranná pásma (§ 19 vodního zákona z roku 1973), tak ochranná pásma vodních zdrojů (§ 30 vodního zákona) se do účinnosti zákona č. 150/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (od 1. 8. 2010), stanovovala rozhodnutím. Zákonem č. 150/2010 Sb. byl do vodního práva vnesen nový prvek, a to „opatření obecné povahy“. Důvodem bylo to, že opatření obecné povahy je svým pojetím vhodnější nástroj k vyhlášení ochranných pásem nežli rozhodnutí.

Aby byla zajištěna kontinuita mezi ochrannými pásmy stanovenými formou rozhodnutí a novou právní úpravou, která zavedla pro účely stanovení/změny/zrušení ochranných pásem vodních zdrojů institut opatření obecné povahy, definoval zákonodárce v Čl. II pod bodem 2. zákona č. 150/2010 Sb. přechodné ustanovení, ve kterém se stanoví, že ochranná pásma stanovená podle dosavadních právních předpisů se považují za ochranná pásma stanovená novým postupem; v případě změny nebo zrušení dosavadního ochranného pásma stanoveného podle dosavadních právních předpisů je nutné ochranné pásmo nově stanovit novým postupem.

Je dle žalovaného zcela nepochybné, že zákonodárce měl citovaným přechodovým ustanovením na mysli veškerá ochranná pásma stanovená před 1. srpnem 2010, a že ochranná pásma stanovená dle vodního zákona z roku 1973, jsou ochrannými pásmy platnými i za stávající nové právní úpravy vodního hospodářství, resp. ochrannými pásmy podle § 30 vodního zákona. Žalobcem citovaný výklad odboru ochrany vod Ministerstva životního prostředí ze dne 22. prosince 2010 k pojmům „ochranná pásma vodních zdrojů“ (OPVZ) versus „pásmy hygienické ochrany“ (PHO) a jejich vzájemného vztahu opak neprokazuje, a jeho interpretace žalobcem je nesprávná a účelová. Ministerstvo životního prostředí ve výkladech a v rámci metodického vedení naopak opakovaně zdůrazňuje, že ustanovení § 30 vodního zákona se vztahuje na ochranná pásma bez ohledu na jejich označení (pásma hygienické ochrany/ochranné pásma/ochranné pásma/ochranné pásma vodního zdroje) a právní úpravu, podle které byly stanoveny.

Žalovaný tak uzavřel, že jak z ustanovení § 127 odst. 1 vodního zákona, tak z ustanovení čl. II. odst. 2 zákona č. 150/2010 Sb., je nepochybné, že ochranná pásma stanovená v minulosti správním orgánem podle ustanovení § 19 vodního zákona z roku 1973 jsou ochrannými pásmy vodních zdrojů ve smyslu ustanovení § 30 vodního zákona, na které lze plně aplikovat veškeré instituty platného vodního práva. Z tohoto důvodu je i postup vodoprávního úřadu dle ustanovení § 14 vodního zákona (povolení k některým činnostem v ochranném pásmu vodního zdroje) plně v souladu s vodním zákonem.

Dle žalovaného tak postupem jak orgánu první instance, tak instance druhé, nebyl žalobce, ani jiný z účastníků řízení krácen na svých právech. Oba správní orgány postupovaly plně v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Svým postupem šetřily práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká. Současně dbaly na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Jak vyplývá z obsahů spisových složek, oba správní (vodoprávní) úřady se podrobně věnovaly všem námitkám účastníků řízení a umožnily jim hájit svá práva ve smyslu platných ustanovení správního řádu.

Vzhledem k uvedenému navrhl žalovaný, aby krajský soud žalobu zamítnul.

IV. Jednání soudu

Při jednání soudu dne 21. 1. 2014 zůstali účastníci na svých stanoviscích a shora uvedených návrzích.

Žádná z osob na řízení zúčastněných písemné ani ústní vyjádření ve věci nepodala.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s"). O věci usoudil následovně.

Předmětem daného sporu bylo výlučně posouzení shora nastíněné právní otázky. Ohledně skutkového stavu věci nepanovala mezi účastníky řízení žádná neshoda.

Zůstává tedy nepochybným, že na předmětných pozemcích byla za účinnosti vodního zákona z roku 1973 stanovena ochranná pásma dle jeho § 19 (nazvaného Ochranná pásma). Dle odst. 1 této normy se ochrannými pásmy pro účely tohoto zákona rozumějí území stanovená k ochraně vydatnosti, jakosti nebo zdravotní nezávadnosti vodních zdrojů povrchových nebo podzemních vod určených pro zásobování pitnou vodou (vodní zdroj).

Vodní zákon z roku 1973 byl zrušen s účinností od 1. 1. 2002 vodním zákonem. Dle ustanovení jeho § 127 odst. 1, které je součástí jeho přechodných ustanovení, práva a povinnosti založené dosavadními právními předpisy zůstávají zachovány, nestanoví-li tento zákon jinak. Ve vztahu k ochranným pásmům vodní zákon žádnou takovou speciální úpravu nestanovil.

Dle názoru krajského soudu je již z tohoto ustanovení zřejmé, že vodní zákon ochranná pásma stanovená dle § 19 vodního zákona z roku 1973 neruší, nemění, ani se jich jiným způsobem nedotýká. Naopak zakotvuje zásadu, že práva a povinnosti založené na základě takto stanovených ochranných pásem zůstávají zachovány. To ale dle krajského soudu současně znamená, že je na ochranná pásma stanovená do té doby dle § 19 vodního zákona z roku 1973 nutno pohlížet jako na ochranná pásma vodních zdrojů v tom smyslu, jak byla zakotvena ve vodním zákoně.

K jinému než uvedenému závěru ostatně nelze dospět z logiky věci, zejména s přihlédnutím ke smyslu a účelu právního institutu ochranných pásem. Ta byla vodoprávními úřady zřizována zejména jako důsledek veřejného zájmu na ochraně vodních zdrojů pitné vody. Lze si skutečně stěží představit, že by bylo úmyslem a záměrem zákonodárce při přijímání vodního zákona zcela odhlédnout od existence ochranných pásem do té doby stanovených dle § 19 vodního zákona z roku 1973, resp. zakotvit stav, aby ustanovení vodního zákona, v nichž se pracuje s pojmem „ochranné pásmo vodních zdrojů“ na ochranná pásma dle § 19 vodního zákona z roku 1973 nedopadala. Jinými slovy, že by ochranná pásma stanovená dle vodního zákona z roku 1973 sice existovala, ustanovení vodního zákona by však na ně nebylo možno aplikovat.

Dle § 30 odst. 1 vodního zákona (nazvaného Ochranná pásma vodních zdrojů) vodoprávní úřad stanoví ochranná pásma k ochraně vydatnosti, jakosti a zdravotní nezávadnosti zdrojů podzemních nebo povrchových vod využívaných nebo využitelných pro zásobování pitnou vodou s průměrným odběrem více než 10 000 m³ za rok a zdrojů podzemní vody pro výrobu balené kojenecké vody nebo pramenité vody.

Z porovnání obou právních úprav je více než patrné, že ochranná pásma dle vodního zákona z roku 1973 byla stanovována v zásadě ze stejných důvodů a za stejným účelem jako jsou stanovována ochranná pásma vodních zdrojů dle vodního zákona. Jedná se obsahově o tentýž právní institut, ať už je označován dle vodního zákona z roku 1973 jako ochranné pásmo nebo dle vodního zákona jako ochranné pásmo vodního zdroje.

Shora uvedené závěry podporuje i znění novely vodního zákona realizované zákonem č. 150/2010 Sb. Ten v Čl. II bodu 2. (Přechodná ustanovení) stanoví, že ochranná pásma stanovená podle dosavadních právních předpisů se považují za ochranná pásma stanovená podle § 30 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Zákonodárce za situace, kdy došlo uvedenou novelou ke změně formy pro vznik ochranného pásma, výslovně uvedl, že ochranná pásma stanovená podle dosavadních právních předpisů (tedy jak ochranná pásma vodních zdrojů stanovená dle § 30 vodního zákona ve znění účinném do té doby, tak ochranná pásma stanovená dle § 19 vodního zákona z roku 1973) se považují za ochranná pásma stanovená novým postupem, tedy formou opatření obecné povahy. Tento závěr dle krajského soudu platí bez ohledu na skutečnost zdůrazňovanou žalobcem, že hlavním smyslem této novely ve vztahu k § 30 vodního zákona bylo, aby ochranná pásma byla nově zřizována formou opatření obecné povahy, nikoliv formou rozhodnutí jako doposud. I tady je zřejmá snaha zákonodárce o kontinuitu právní úpravy týkající se problematiky ochranných pásem.

Krajský soud nemůže přisvědčit žalobci, že by shora uvedený výklad ustanovení § 127 odst. 1 vodního zákona, resp. Čl. II bodu 2. zákona č. 150/2010 Sb., oslabovala skutečnost, že vodní zákon neobsahoval od počátku své účinnosti přechodné ustanovení typu „Ochranná pásma stanovená podle dosavadních právních předpisů se účinností tohoto zákona považují za ochranná pásma vodních zdrojů stanovená podle tohoto zákona“. Takový požadavek shledává krajský soud zcela nedůvodným a lpění na něm by považoval za projev přepjatého, argumenty ani rozumem nepodloženého, formalismu.

Legislativní způsob, jakým zákonodárce zakotvil v ustanovení § 127 odst. 1 vodního zákona právní kontinuitu práv a povinností založených a vyplývajících rovněž z individuálních správních aktů (zde rozhodnutí vodoprávních úřadů o stanovení ochranných pásem) vydaných za účinnosti vodního zákona z roku 1973, je dle názoru krajského soudu způsobem logickým, pochopitelným a dostatečně srozumitelným. Bez právní relevance je rovněž skutečnost, že v rozhodnutích

vodoprávních úřadů dle § 19 vodního zákona z roku 1973 byla stanovovaná ochranná pásma v řadě případů nazývána pásmy hygienické ochrany, jedná se jenom o formálně rozdílné označení téhož právního institutu.

Krajský soud proto uzavírá, že ochrannými pásmy vodního zdroje ve smyslu § 30 vodního zákona, je nutno rozumět rovněž ochranná pásma stanovená dle § 19 vodního zákona z roku 1973.

Pokud tedy dle § 14 odst. 1 písm. c) vodního zákona je povolení třeba ke geologickým pracím spojeným se zásahem do pozemku v záplavových územích a v ochranných pásmech vodních zdrojů, je takového povolení třeba i v případech, kdy na dotčených pozemcích byla stanovena ochranná pásma dle § 19 vodního zákona z roku 1973. Tak jako tomu nepochybně bylo v projednávané věci.

Správní orgány proto nepochybily, pokud o žádosti obchodní společnosti Vodní zdroje Chrudim, spol. s r.o., coby realizátora předmětných hydrogeologických vrtů, meritorně rozhodly způsobem, který plyne z výroků jejich rozhodnutí. Názor žalobce, že toto povolení nebylo v daném řízení vůbec třeba a že z toho důvodu měl vodoprávní úřad uvedenou žádost zamítnout, není správný a nemá oporu v zákoně. Přezkoumávaným postupem správních orgánů tedy nedošlo k porušení jeho práva na dobrou správu, jehož se žalobou dovolával.

Krajskému soudu proto nezbylo, než žalobu zamítnout, protože nepřisvědčil žalobní námitce a neshledal tak žalobu důvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten se však náhrady nákladů řízení vzdal.

Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobám zúčastněným na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v projednávané věci nenastala, osoby zúčastněné na řízení ostatně přiznání nákladů řízení ani nepožadovaly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. ledna 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu